

Μια Πρωτοχρονιά γεμάτη μπελάδες

Μια φορά και έναν καιρό, παραμονή Πρωτοχρονιάς, θυμάμαι, ήταν, ο Αϊ Βασίλης βρέθηκε σε ένα μικρό, αλλά όμορφο και γραφικό χιονισμένο χωριουδάκι, τους Γόμφους, με σκοπό να μοιράσει στα παιδιά τα πρώτα δώρα της χρονιάς εκείνης. Όμως, καθώς έβγαινε από την καμινάδα του πρώτου σπιτιού που επισκέφτηκε, μια δυσάρεστη έκπληξη τον περίμενε...

«Ωχ!» αναφώνησε λυπημένος. «Και τώρα, τι θα απογίνουν τα υπόλοιπα παιδάκια; Αν ξυπνήσουν το πρωί της Πρωτοχρονιάς και δε βρουν τα δώρα τους κάτω από το δέντρο, στη στιγμή θα γίνουν δυστυχημένα», συμπλήρωσε, καθώς αντίκρισε το έλκηθρο του που ήταν πια μόνο, δίχως τους τaráνδους του· δίχως και τον Ρούντολφ, το αγαπημένο του ελαφάκι, με την κόκκινη, φωτεινή μυτούλα, που έσερνε το έλκηθρο και οδηγούσε τους υπόλοιπους έξι τaráνδους έξω από τα σπίτια των παιδιών όλου του κόσμου.

«Μα, τι τους έκανα;» συλλογίστηκε. «Τι; Μήπως τους στενοχώρησα, μήπως τους ταλαιπώρησα άθελά μου πολύ, μήπως τα φετινά τους δώρα δεν ήταν αυτά που περίμεναν, αυτά που λαχταρούσαν; Μήπως τους απογοήτευσα...»

Βασάνιζε τα μυαλουδάκι του με χίλιες δυο σκέψεις, ενώ, από την αμηχανία του, κινούταν ασταμάτητα, πότε από εδώ και πότε από εκεί. Για καλή του τύχη, σε ένα από τα επόμενα βήματά του, η μαύρα, γυαλιστερή γαλότσα του σκόνταψε σε ένα κουδουνάκι· σε ένα χρυσάφι κουδουνάκι, που ήταν πεσμένο χάμω, στο χιόνι.

«Ντριιν...» ακούστηκε ξαφνικά μέσα στη σιγαλιά της νύχτας. «Ντριιν...» και ήταν τότε που για πρώτη φορά πέρασε από τον νου του η σκέψη πως τα ελαφάκια του, τα λατρεμένα αυτά ζωάκια που μια ζωή ζούσαν μαζί του, αποκλείεται να το είχαν σκάσει.

«Περίεργο, πολύ περίεργο αυτό», σχολίασε, καθώς έσκυψε να το περιμαζέψει. «Κάποιος τα έκλεψε! Αυτό συνέβη... σίγουρα! Αλλά ποιος;»

Βασανίστηκε πολύ για να βρει την απάντηση, μα εκείνη ήρθε από μονή της· εμφανίστηκε μπροστά στα έκπληκτα μάτια του, αστράφτοντας σχεδόν, σαν ένα άστρο φωτεινό, το οποίο είχε έρθει για του δείξει τον σωστό δρόμο.

Μικρές μικρές πατημασιές, διάσπαρτες, εμφανίστηκαν κάτω από το φως του φεγγαριού, και ο Αϊ Βασίλης, δίχως άλλη σκέψη, τις ακολούθησε.

Μια ώρα μετά, τα ίχνη τον οδήγησαν έξω από ένα παλιό και ετοιμόρροπο σπίτι. Ένα σπίτι που, όπως πολύ σωστά είχε εκείνος μαντέψει, άνηκε στους καλικάντζαρους, σε αυτά τα μικροσκοπικά και σκανταλιάρικα πλασματάκια που είχαν βαλθεί να του κάνουν τη ζωή δύσκολη.

Στο πίσω μέρος τους σπιτιού υπήρχε ένα στάβλος, όπου μέσα του, ανάμεσα στα αλλά κλεμμένα ζώα, υπήρχαν και οι τετράποδοι φίλοι του Αϊ Βασίλη. Ήταν όλα τα ζώα εξαντλημένα και λυπημένα, μα όταν τον είδαν, ως δια μαγείας, η κούραση τους χάθηκε και η θλίψη τους επίσης, και ήταν τώρα πανέτοιμα να συνεχίσουν μαζί του το μακρύ τους ταξίδι.

Πρώτου, λοιπόν, αναχωρήσουν οι τάρανδοι, χτύπησαν τα κουδουνάκια τους δυνατά. Ο αρχηγός των καλικάντζαρων, και οι βοηθοί τους δυστυχώς, τα άκουσαν και σαν την αστραπή έσπευσαν να τους φράξουν τον δρόμο.

—Πάλι εσείς; είπε, με ζωγραφισμένη την αγανάκτηση στο πρόσωπο του, ο Αϊ Βασίλης, βλέποντας τους καλικάντζαρους παρατεταμένους, τον έναν πλάι στον άλλο. Γιατί το κάνετε αυτό; πρόσθεσε.

—Γιατί εμάς ποτέ δε μας φέρνεις δώρα, σχολίασαν εκείνοι θυμωμένα.

—Δεν αναρωτηθήκατε ποτέ γιατί συμβαίνει αυτό;

Εκείνα σάστισαν... σώπασαν... δεν είπαν λέξη.

Συνέχισε τότε να μιλά πάλι εκείνος:

—Αν, για μια έστω χρονιά, δεν κάνατε ζαβολιές, εγώ θα σας έφερνα δώρα.

—Θέλεις δηλαδή να μας πεις ότι, αν το κάνουμε, θα μας φέρνεις και εμάς παιχνίδια και λιχουδιές; ρώτησαν με δυσπιστία οι καλικάντζαροι.

—Φυσικά! Αν είστε και εσείς, όπως όλα τα υπόλοιπα παιδιά, φρόνιμοι, κάθε χρόνο θα βρίσκετε ένα κουτί με όμορφο περιτύλιγμα και ακόμη πιο όμορφο περιεχόμενο κάτω από το δέντρο σας. Και ως ένδειξη καλής θέλησης, ο Αϊ Βασίλης άνοιξε τον σάκο του, διάλεξε μερικά όμορφα δώρα και τους τα χάρισε.

Το ρολόι του σήμανε δώδεκα παρά δέκα λεπτά τη στιγμή εκείνη.

«Πάει... όλα τελείωσαν... τα παιδιά δε θα πάρουν τα δώρα τους φέτος», μονολόγησε ο Αϊ Βασίλης, και ένα δάκρυ κύλισε στο μάγουλο του.

Είχε χάσει τόσο χρόνο, τόσο πολύτιμο χρόνο, και τώρα δεν μπορούσε να κάνει κάτι για να το αναρέσει αυτό. Τα μάτια του έκλεισαν με μιας, σφράγισαν, και έμειναν έτσι κλειστά για δυο τρία λεπτά.

Όσπου μια απόκοσμη λάμψη τα ανάγκασε να ανοίξουν και πάλι. Ήταν η λάμψη που αφήνει πίσω τους η χρυσόσκονη που οι καλικάντζαροι είχαν αρχίσει να σκορπούν δεξιά και αριστερά...

«Αϊ Βασίλη...» του φώναξαν «...σήκω, πάρε τη μαγική σου σφαίρα και δες...»

Ο Αϊ Βασίλης έκανε ό,τι ακριβώς του ζήτησαν: Έβγαλε τη σφαίρα του, την κοίταξε προσεκτικά, την ξανακοίταξε μάλιστα... μα αυτό που αντίκριζε δεν μπορούσε να το πιστέψει.

Με έναν τρόπο ανεξήγητο, έναν τρόπο μαγικό, τα παιδιά όλου του πλανήτη είχαν λάβει τα δώρα τους. Βρίσκονταν όλα τα κουτάκια αραδιασμένα κάτω τα από δέντρα τους, και από λεπτό σε λεπτό, μόλις θα έβγαине ο ήλιος, ένα ένα θα ανοίγονταν και θα σκορπούσαν παντού χαρά.